

(א) נעיריין סד: א. (ב) נעילן
כא. (ג) נקמן כה. (ד) נעילן
ד' דנכיס. ר"מ: ט. אלא.
רש"ל

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ה והא איכא
וכי גבי נפול הנמלא
אלמא כל היכא: (ו) ד"ה
סימן ובי' כיון שניכר
בחורין וכן דברי:

מוסף רש"י

דאין מעבירין על
האוכלין. המולא אוכלין
בדרך אינו ראוי לעבור
עליהן ולהניחן שם (ועודכן
:טו

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

כג.

עין משפט
נר מצוה

כה א מיי פ"ד מהל'
גולה ואכילה הל' ג
סג עשין עד טו"ע ח"מ
פי' רש"י סעף ה':
בו ב מיי שם פט"ו הל'
ח סג שם טו"ע שם
סעף ט':

רבינו חננאל

ת"ש ככרות של נתחם
שלו של בעל הבית
נוטל ומכריו והנה ככרות
של בעל הבית אע"פ
שידועין הן ריפתא דכל
חד וחד כיון שאם ירסו
מתפתחין ואין ניכרין למי
הן למה מכריון תיובתא
לרבה דאמר לא הוי
סימן. ופריך רבה שאני
ככרות דלא מדרסי כלל
דאין מעבירין על האוכלין
ומתני' באהרא דלית ביה
לא בהמה ולא אפי'
כלבים. פי' סימן הבא
מאילו כגון מעות שפלו
בטיטה נאפו בתוך הככר
וכיוצא בהן. אמר רב
זביד כלא דאבידתא כיון
דאמר ווי ליה לחסרון
סימן. ופריך רבה אמר
רב זביד משמיה דרבא
הלכתא כריכות ברשות
הרבים הוי אלו שלו
ברשות היחיד אי דרך
נפילה מצאן הוי אלו שלו
אי דרך תנחה נוטל ומכריו
וזה וזה בדבר שאין בו
סימן (ואבל ביש בו סימן)
לא שגא רשות הרבים
ולא שגא רשות היחיד לא
שגא דרך הניחה ולא שגא
דרך נפילה נוטל ומכריו.

דמדרסא. וסימן העשוי לידרס הוא: **דמינשהפא.** מתגלגל ברגלי
אדם ובהמה ואינה נמנעת במקום שנפלה תחילה: **דיקורי.**
כבידות: **הא של צעל הניס חייב להכריז.** ואע"ג דזהדיא תני
לה צמתניתין (א) אידי דנקט לאותציה מרישא כריכות צרשות הרבים
דאומיב מינה לרבה נקט נמי לאותציה

דמדרסא ברשות היחיד נוטל ומכריו דלא
מדרסא והאלומות בין ברשות הרבים ובין
ברה"י נוטל ומכריו כיון דגביהן לא מדרסא
ורבא מתרין לטעמיה במקום כריכות
ברה"ר הרי אלו שלו דמינשהפא ברה"י
חייב להכריז דלא מוינשהפא והאלומות בין
ברה"ר ובין ברה"י נוטל ומכריו כיון דיקורי
לא מוינשהפא ת"ש ככרות של נתחם הרי
אלו שלו הא של בעל הבית חייב להכריז
של בעל הבית מאי טעמא כיון דאית בהו
סימן דמודע ידיע רפתא דאיניש איניש
הוא ולא שגא רשות הרבים ולא שגא
רשות היחיד נוטל ומכריו אלמא סימן
העשוי לידרס הוי סימן תיובתא דרבה
אמר לך רבה התם היינו טעמא משום
(ב) דאין מעבירין על האוכלין והא איכא נכרים
נכרים חיישי לכשפים והאיכא בהמה וכלבים
באתרא דלא שכיחי בהמה וכלבים לימא
כתנאי ר"י אומר (ג) כל דבר שיש בו שינוי
חייב להכריז כיצד מוצא עיגול ובתוכו חרס
כבר ובתוכו מעות מכלל דתנא קמא סבר
הרי אלו שלו סבריה דכולי עלמא סימן
הבא מאיליו הוי סימן ומעבירין על האוכלין
מאי לאו בסימן העשוי לידרס קא מיפלגי
מר סבר לא הוי סימן ומר סבר הוי סימן
אמר רב זביד משמיה דרבא אי ס"ד דקא
סבר תנא קמא סימן העשוי לידרס לא
הוי סימן ומעבירין על האוכלין ככרות של
בעל הבית ברה"ר אמאי מכריו אלא אמר
רב זביד משמיה דרבא דכולי עלמא סברי
סימן העשוי לידרס הוי סימן ומעבירין על
האוכלין והכא בסימן הבא מאיליו קא
מיפלגי דתנא קמא סבר סימן הבא מאיליו
לא הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ורבה אמר
לך דכ"ע סימן העשוי לידרס לא הוי סימן
ואין מעבירין על האוכלין והכא בסימן הבא
מאיליו קמיפלגי ת"ק סבר לא הוי סימן
ור"י סבר הוי סימן איכא דאמרי סבריה
דכ"ע סימן הבא מאיליו הוי סימן וסימן
העשוי לידרס לא הוי סימן מאי לאו
במעבירין על האוכלין קא מיפלגי דמר סבר

אין מעבירין על האוכלין. פי' אינו ראוי לעבור מעליהן כדפירש
רש"י אלא כריך להגזיהן אצל אין לפרש דאין מעבירין היינו
אין דורסין עליהם כדאמר צפרק הדר (עירובין דף סד:) דל"ל ר"ג לרבי
אלעאי טול גלוסקא משום דאין מעבירין הרי משמע שצריך להגזיהם
ועוד דקאמר התם אצל צדורות
אחרונים שפרוצות צכשפים מעבירין
ואי אין מעבירין היינו אין דורסין
א"כ הא דקאמר נמי שפרוצות
צכשפים היינו דורסין והכא משמע
ד' דצאתרא דחיישי לכשפים אין
דורסין אלא ודאי כריך לומר
כדפרישית: **והא איכא נכרים**
דלא איבפת להו. פירוש שדרכו
הנכרים קודם שיצא שם שוס ישראל
שקלי ליה וי"ל דרסיסה שמי אי ללו
משום כשפים לפי שדורסין דרך הילוכן
אצל נטילה לא שכיח שיראש צענל
הככר רואה שצבורים שלדעת הניחו
שם אצל קשה דהיי פריך שניחוש
שידרסוהו נכרים קודם שיצא שם
שוס ישראל ויפטר מהכרה אדרבה
ניחוש לרוב ישראל שראין הככר
ויגזיהוהו ויחוש לומר לא חיישי
הכרה דהא צלצורי מעות מכריו
אע"פ שאם יראו אותם הנכרים
קודם ודאי שקלי להו ועוד דעני
למימר דאפילו צרוב נכרים פליגי
רצון ומחייבי להכריז ואע"ג דאיכא
למיחש דלמא שקלי להו ומסתמא
נתייחש ועוד דהוה ליה למימר
דמנכרים נפול ומיזיל צתר רובא
אפילו לשמואל דלמר צמנון אין
הולכין אחר הרוב היכא דליכא
חוקה מודה דמוכח צפרק לא יחפור
(ב"ב דף כג: ושם ד"ה חוק) גבי נפול
הנמלא (ה) אצל כל היכא דאפשר
לתקן להשיב ממון לצעלים ע"י הכרה
מתקינן וא"כ מאי פריך הכא:
והא איכא בהמה וכלבים. וה"ל
לרבה נמי יקשה והא איכא
בהמה וכלבים דאכלי להו כדאמר
לעיל דאיכא שקלים ורמשים דאכלי
וי"ל דהכא מיידי צככרות גדולות
שאי אפשר שיאכלו:

סימן הבא מאיליו הוי סימן.
פרש"י דלשם סימן נתנו שם
ולא נפל מאיליו וקשה דאין דרך לתת
מעות צככר לסימן אלא וי"ל דאימור
ידע שנפלו לו שם ומ"ד לא הוי סימן
כיון דרגילות לצא מאיליו מסתמא
לא ידע כיון שאין ניכר בחון אצל
סימני בהמה שהן מאליהן הוי סימן
כיון שניכר (ו) וכן דבר שאין ניכר
בחון חס אין רגילות לצא מאיליו
הוי סימן:

ממרווח

הוי סימן ומר סבר אין מעבירין אמר רב זביד משמיה דרבא אי ס"ד
סבר ת"ק סימן העשוי לידרס לא הוי סימן ומעבירין על האוכלין ככרות
של בעל הבית ברה"ר אמאי מכריו אלא אמר רב זביד משמיה דרבא
דכולי עלמא סברי סימן העשוי לידרס הוי סימן ומעבירין על האוכלין והכא
בסימן הבא מאיליו קא מיפלגי דתנא קמא סבר סימן הבא מאיליו לא
הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ורבה אמר לך דכולי עלמא סימן העשוי לידרס לא הוי סימן ומעבירין
על האוכלין והכא בסימן הבא מאיליו קא מיפלגי תנא קמא סבר סימן הבא מאיליו לא הוי סימן ור"י
סבר הוי סימן ומר סבר זביד משמיה דרבא כ"ללא דאבידתא כיון דאמר ווי לה לחסרון כים מיאש
ליה מינה ואמר רב זביד משמיה דרבא דהלכתא כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו ברשות
היחיד אי דרך נפילה הרי אלו שלו או דרך תנחה נוטל ומכריו וזה וזה בדבר שאין בו סימן אבל
בדבר שיש בו סימן לא שגא ברה"ר ולא שגא ברשות היחיד בין דרך נפילה ובין דרך התנחה חייב להכריז:
ובמחרוזות